

ZPRAVODAJ

ŘK farnosti
Stará Boleslav
Červen 2022

V BOHU TŘI VYSLOVUJÍ: TY

Nejsvětější Trojice je tajemství spásy. Jinak by nebylo zjeveno. (Yves Congar)

Jaký je vlastně Bůh, ve kterého věříme? Blízký nebo vzdálený? Snadno pochopitelný, nebo zcela tajemný? Nám podobný, nebo nám nijak a v ničem nepodobný?

Trojice v Bibli

Nelze dost dobře najít biblický text, který by nás sám o sobě a úplně přiváděl k tajemství Trojice. Je to vidět i na výběru textů pro dnešní svátek. Všechny mluví o tajemství Boha, ale žádný z nich tajemství Trojice v nějakém souhrnu neprezentuje. Protože toto tajemství Božího bytí vystupuje z Písma jako celku. Křesťanství je vírou v Boha, který je znám jako Otec, Syn, Duch svatý.

Pokud jde ale o pojem Trojice, potom si musíme uvědomit, že ani v Novém zákoně, tím méně ve Starém zákoně, nečteme něco jako definici "jednoho Boha ve třech osobách".

V Písmu čteme o Bohu stvořiteli, o Bohu - partneru starozákonního lidu smlouvy, o Bohu - zachránci a dál o Ježíšovi; o Ježíšovi, který zjevuje Boha jako svého Otce a o vztazích Otce a Syna (Ježíše). A dál

čteme o zaslíbení Ducha a o mocném působení Ducha v rodící se i žijící církvi. A zase z textů rozpoznáváme, že tento Duch vychází z Otce i ze Syna. Tak tedy bylo poznáváno tajemství Trojice - ze zkušenosti s Božím působením, s Božím sebezjevením se ve světě. A tyto zkušenosti se velmi záhy odrazily v modlitební praxi, která formulovala své prosby skrze Syna v Duchu k Otcí.

Pochopit tajemství

Tajemství Nejsvětější Trojice je hlavním a nejdůležitějším tajemstvím víry a křesťanského života. Je to tajemství Boha, jaký je sám v sobě. Je tedy zdrojem všech ostatních tajemství víry.

Jak se vlastně většina křesťanů s tímto tajemstvím? Dá se říci, že "od konce": naučili se závěrečnou, výslednou formulaci: "Je jeden Bůh ve třech osobách - Otec, Syn, Duch svatý", ale nepoznali ve vlastním životě Otce, Syna, Ducha, nenaučili se s nimi žít, vnímat jaksi sami vnitřní život Boží. A tak sice mnoho křesťanů zná dogma o Trojici, ale prakticky žijí na úrovni židů, znajíce jen Boha - Hospodina a jako křesťané navíc Ježíše, kterého chápou jako Boha, dočasně proměněného v člověka.

Jestliže se snažíme pochopit tajemství Trojice, můžeme to dělat způsobem lidským, když začneme od dogmatu o Trojjediném Bohu a to se potom snažíme pomoci více či méně zdařilých příkladů osvětlit. Staneme se sice poučenými, ale velmi často vnitřně nezasaženými, nevtaženými do tajemství Boha. Anebo můžeme postupovat způsobem Božím: Učíme se poznávat Otce, následujeme Syna, necháme se vést Duchem a z této dávné křesťanské praxe vyrůstá pochopení Trojice.

Uvažování, rozjímání nad tajemstvím Trojice není vedeno naší zvědavostí. Je odpovědí na pozvání k účasti na vnitřním tajemství Boha. Je to nekončící proces, radost nad tím, že tajemství Božího bytí je nám otevřeno, nebo přesněji řečeno pootevřeno.

Boží pedagogika

V dějinách Izraele byl Bůh víc a víc poznáván - jako stvořitel, jako vysvoboditel, jako soudce, který soudí a slitovává se, jako ten, kdo si Izraele vybral a stojí za ním. Jako otec. A kromě toho byl Bůh poznáván jako zdroj moudrosti a jako moudrost sama. Jako ten, kdo daleko a daleko převyšuje všechnu lidskou moudrost. A tento Bůh poslal na svět svého Syna. Ježíš, člověk a Syn Boží,

je nám ovšem blízký. Je to ten, komu vlastně v mnohém velmi snadno rozumíme.

Boha nelze poznat jako jednu věc mezi mnoha věcmi, jako předmět - být nejtajemnější a nejuzvešenější. Bůh je především někdo, tedy osoba, se kterou můžeme vejít do kontaktu. A každá osoba se nám musí dávat poznávat, máme-li jí poznat. Jestliže někdo z lidí s námi nemluví ani jinak nekomunikuje, nebudeme ho moci poznat, kdybychom dělali cokoliv. A Bůh? Ten se nám poznat dává. Dává se nám poznat tak říkajíc zvnějšku - z dějin, i z našeho nitra, totiž působením Ducha svatého v nás.

Bůh se nám v dějinách lidstva i v našem životě otvírá. Tím, že nás přijímá za své přátele, tím, že je naším Otcem, že nám dává poznat svého Syna a tím, že nám dává svého Ducha, dává nám zakoušet, jaký vlastně je - a dává nám sebe poznat.

Nebojte se objetí

Duch je někdy označen jako objetí Otce a Syna - právem, protože je tou láskou, která je spojuje. A tímto objetím Otec objímá i mě ... Není to láska obyčejná, ale božská. Může být skoro nemožné pochopit, ale hlavně přijmout, že Bůh mě může milovat v takové míře.

Obzvlášť to může připadat neuvěřitelné tomu, kdo promarnil "velký majetek" (Božích darů), kdo se vydal na cestu do daleké země (pryč z Otcova domu), kdo poklesl až na úroveň ... prasat (viz Lk 15,11-32). Ale i takového člověka (nebo dokonce "právě takového člověka") Otec přijímá s otevřenou náručí - s vroucím objetím. A tím objetím je Duch svatý - objetí Otce a Syna.

To však není všechno. Tentýž Duch uschopňuje i mě, abych přijímal, ba objímal Otce i Syna... On totiž otevírá srdce, rozšiřuje jej, odbourává nedůvěru a strach. Osvobozuje mě, abych otevíral náruč ... pro Otce, pro Syna. Může to vyznít paradoxně, ale zkušenost potvrzuje, že máme obrovské zábrany otevírat své nitro k bezvýhradnému přijetí Boha. Máme nedůvěru. A Duch nás učí důvěřovat ... obejmout Boha. Vtahuje nás do samotného objetí mezi Synem a Otcem. A to nejen při modlitbě! Duch chce vtáhnout celou naši existenci (vztahy, práci, přání, plány, ale i hříchy - aby je totiž "spálil očišťujícím žárem svého ohně") do života Trojice. Jinými slovy - Bůh chce v Duchu obejmout celou šíři našeho života, nejen "jeden výsek" ("v kostele").

Slavíme dar celé Trojice. Dar obnovovaný při každé liturgii, kdy zpřítomňujeme dar Syna v chlebě a víně. V tomto daru se nám zároveň dává i Otec, i Duch - vždyť kde je Syn, je i Otec, i Duch. A tak až přijmeš velikonoční dar Kristova těla, vzpomeň si: "Toto je celá Trojice, která se ti dává ..."

MÁME NOVÉHO ARCIBISKUPA

Papež František jmenoval 13. května novým pražským arcibiskupem Jana Graubnera, dosavadního arcibiskupa olomouckého a metropolitu moravského. Uvedením na svatovojtěšský stolec se 2. července stane 37. pražským arcibiskupem a 25. primasem českým. Zůstává diecézním administrátorem olomouckým až do převzetí vedení pražské arcidiecéze. Pokračuje také ve funkci předsedy České biskupské konference.

Nástupce kardinála Duky se hledal několik let, který svoji abdikaci podal v roce 2018 po dosažení věku 75 let, jak je předepsáno. Duka se tak stává emeritním pražským arcibiskupem a nadále zůstává kardinálem s právem volit papeže do 80 let věku. O své budoucnosti řekl, že se těší na odpočinek a ohlédnutí za svým působením.

„Domnívám se, že rozhodnutí papeže je velmi racionální,“ komentoval jmenování Jana Graubnera. „Doufám, že zvládne některá napětí lépe, než jsem je zvládl já. Nastupuje do funkce v těžké situaci, je potřeba postavy moravské mentality, která bude sjednocovat.“

Papežský nuncius jako obvykle před jmenováním seznámil Mons. Graubnera s jeho kandidaturou na pražského arcibiskupa. Dostal poté čas na rozmyšlenou a na modlitby. Během té doby si mj. vzpomněl na své onemocnění

covidem 19. „Nikdy to se mnou nebylo zdravotně tak vážné jako tenkrát. Nikdy předtím jsem taky nezažil, že by se za mě modlilo tak intenzivně tolik lidí. Zkušenost s důvěrou v Boha a vydaností Bohu přináší úžasný pokoj a zvláštní sílu. Nedává pocit siláka, to ne, ale jistotu, že Bůh se umí postarat o to, co mu patří, a že k tomu, co od nás žádá, dá nakonec i potřebnou sílu. Tehdy jsem slíbil, že pokud zůstanu naživu, nebudu už nic dělat pro sebe. Teď jsem si to vybavil.“ Po dvou dnech se dozvěděl, že papež František s návrhem na jeho jmenování souhlasí. „Je-li to vůle papeže, říkám ano,“ odpověděl.

Na tiskové konferenci po jmenování řekl s odkazem na svůj rozhovor s papežským nunciem, že je připraven tuto pozici vykonávat několik let. „Tři až čtyři roky není moc dlouho, aby se něco velkého stihlo udělat. Když to bude méně, zlobit se nebudu, když síly budou, jsem ochotný pracovat, dokud to půjde. Myslím si, že je v zásadě důležité, abychom se snažili spolu žít jako církev Kristova, budovat vztahy, společenství“, dodal .

„Já nemohu a nechci dělat velkolepé plány, ale chci se soustředit na normální život církve zdola, na křesťanský život v rodinách a ve farnostech. A pak být pozorný k tomu, co ukáže Pán. Jestli se v této oblasti něco podaří, má šanci to nést plody dlouhodobě. Radost z Boha a zkušenost s mocí a silou Božího slova i společenství s Ježíšem uprostřed pak totiž připraví novou generaci Kristových svědků a nositelů křesťanského života.

Mívám pocit, že se ode mne čeká daleko víc, než mohu stihnout nebo na co stačím. Není to však deprimující, vede to k intenzivnějšímu životu s Bohem. Člověk se často ptá, jestli Bůh opravdu ode mne chce to či ono, jestli si to nevyvýším sám. Mnohokrát pak zakouším blízkost Boha, když prosím

o Ducha Svatého či jeho světlo při rozhodování a jeho moudrost, když je třeba mluvit. Cítím, jak jsem maličký, ale nedeptá mě to – spíše naplňuje radostí, že můžu být účastným na něčem tak velikém.

Každý den zažíváme situace, které nás přesahují, v nichž není snadné žít ideál evangelia. Někteří dokonce tvrdí, že v dnešní době se evangelium naplno žít nedá, že je třeba jeho požadavky snížit. To ale není pravda. Právě když nemám třeba na to, abych druhému odpustil, je na místě pravdivě říct: Já na to nemám, ale ty, Bože, na to máš. Proto ti dávám k dispozici své srdce a ty ve mně tomuto člověku odpustíš. Nemám na to, abych miloval tak jako ty, když ode mě žádáš, abych miloval i nepřítele či tohoto protivného člověka, který mi leze na nervy. Dávám ti své srdce a ty ve mně ho miluj. Dávám ti své ruce a ty skrze mě mu pomoz nebo svá ústa a ty ve mně mu řekni pěkné slovo. Já ho už nedokážu ani poslouchat, proto ti dávám k dispozici své uši a ty ve mně ho poslouchej. Sám nemám na to, abych odolal tomuto pokušení. Ty ve mně jednej. Zbožnost totiž není o nekonečném modlení, ale o životě s Bohem a z Boha.“

Jiří Macháně, www.katyd.cz

BIBLICKÉ INSPIRACE

Biblický text

Z evangelia podle Jana

Nyní však odcházím k tomu, který mě poslal, a nikdo z vás se mě neptá: Kam jdeš? Ale že jsem k vám tak mluvil, zármutek naplnil vaše srdce. Říkám vám však pravdu: Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám.

On přijde a ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud: Hřích v tom, že ve mne nevěří; spravedlnost v tom, že odcházím k Otci a již mne nespasíte; soud v tom, že vládce tohoto světa je již odsouzen.

Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to nesnesli. Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, co uslyší. A oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne.

Všecko, co má Otec, jest mé. Proto jsem řekl, že vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. Zanedlouho mě již nespasíte a zanedlouho mě opět uzříte.

(Jan 16, 5-16)

Náměty k meditaci

- Poté, co učedníci prožili nečekanou radost z toho, že jejich Pán žije, se nemohou smířit s jeho ohlášeným odchodem. Chtějí zažít jeho triumf, vyhlášení království Božího v Izraeli. Mají jasnou představu, jak se věci mají vyvíjet. Neptají se Ježíše na smysl jeho odchodu, není to pro ně nyní téma.

I my máme někdy „jasno“, co a jak má být. Vždyť je to jistě dobré a prospěje všem... Neptáme se Ježíše.

- Je to přirozené, Ježíš jim nic nevyčítá, ale staví před ně pravdu, kterou ještě nevidí: „Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde.“ Učedníci nerozumí, proč má Přímluvce, kterého neznají, má vystřídat Ježíše, kterého, jak se domnívají, dobře znají. Nechápu, že Ježíšův odchod, který je návratem k Otci a návratem do slávy, může jejich smutek změnit v radost.

Proč se má změnit něco, co dobře známe a v čem je nám dobře, proč si máme zvykat na něco nového? Může být odchod naší drahé osoby na věčnost v něčem pro nás prospěšný? (kromě dědictví 😊)

- Netuší ještě, že působením Ducha mohou zakusit oni a dokonce lidé, kteří se s Ježíšem osobně nesetkali, jeho přítomnost ještě mocněji než dosud. Teprve od chvíle, kdy je Ježíš u Otce, překračuje jeho působení čas a prostor, překračuje hranice Izraele.

Kdyby Ježíš žil v dnešní době, kdo by v něho uvěřil, kolik lidí by ho následovalo nebýt působení Ducha?

- Hřích světa nespočívá v jednotlivých morálních prohřešcích lidí. Přímluvce ukáže, že jeho podstata je jiná: postoj odmítání, uzavřenosti, nezájmu, nedůvěry a nevíry vůči Ježíšovi.

Prosme Ducha, aby nám pomohl odhalit naše skutečné postoje, které určují naše jednání. Pozvěme ho, aby vstoupil do našeho každodenního života a ukazoval smysl toho, co prožíváme.

- Uvedení do „veškeré pravdy“ - o tom přece sní každý. Vědět věci, které ostatní neznají, porozumět nejsložitějším problémům, proniknout každé tajemství. Ježíš má ale na mysli něco jiného: Přímluvce je uvede do plného významu Ježíšova života, jeho smrti a odchodu k Otci. Nyní by tomu ještě nemohli porozumět ("snést"). Ale je to „jen“ úvod. Plnost poznání je čeká v nebeském království.

V křesťanství se poměrně často setkáváme s pojmem tajemství. Jak ho chápeme? Jako něco, čemu nemůžeme porozumět, pochopit, poznat? Nebo jako něco úžasného, co nás přesahuje, ohromuje jako bezedná studna, kterou nelze nikdy vyčerpat?

Pastorace.cz

LITURGICKÉ OKÉNKO

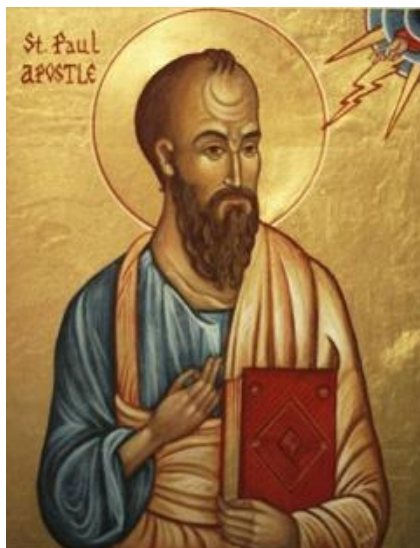
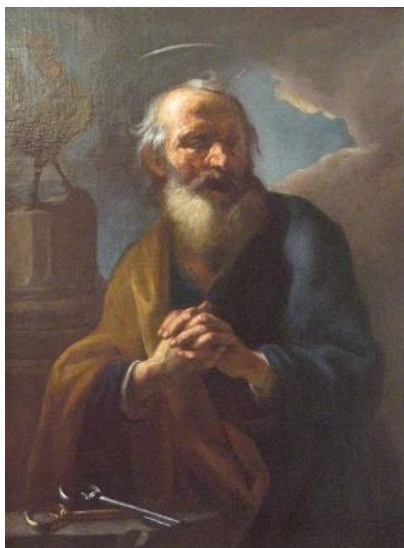
Slavnost sv. apoštolů Petra a Pavla

Slavnost apoštolů Petra a Pavla patří k nejstarší tradici církve, jak např. dokládá sv. Irenej (+ kolem r. 200) ve svém díle Adversus Haereses.

Svatý Petr byl Ježíšem povolán k tomu, aby po svém obrácení povzbuzoval bratry ve víře, hlásal evangelium celému stvoření spolu s ostatními apoštoly a aby zastával úřad, který slouží jednotě universální církve, jenž je nesen a vykonáván v síle lásky ke Kristu.

Svatý Pavel byl povolán k hlásání evangelia Ježíše Krista, čímž musel překročit hranice vyvoleného národa a sám coby Žid se stát "všem vším", tedy přinést pohanům to, co patřilo židům: spásu udělenou skrze Mojžíše samotným Hospodinem. Tuto spásu sv. Pavel přináší v Kristově evangeliu všem lidem bez ohledu na národní příslušnost, kulturní či náboženskou připravenost.

Spojená úcta k těmto dvěma apoštolům, patří k nejstarší tradici církve, Čím jsou tito dva velmi rozdílní apoštolové spojení? Předně tím, že zemřeli mučednickou smrtí, tj. svůj život položili jako svědectví Kristu. Sv. Petr byl ukřižován hlavou dolů v Neronově cirku v roce 64, sv. Pavel byl ve stejném roce sťat na místě nazývaném Tre Fontane na okraji Říma.

Kromě mučednické smrti jsou sv. Petr a Pavel spojení čtvrtým poutem, jež vytváří apoštolský základ církve. Oba dva byli povoláni přímo, osobně Kristem. Oba dva byli posláni hlásat evangelium. Oba dva jsou v lásce spojeni s Kristem vzkříšeným, který založil církev na apoštolech. Poslední moment apoštolství je kolegialita, tedy vzájemné spojení apoštolů a jejich nástupců (biskupů), jež se nezakládá na lidském ustanovení, ale vychází od samotného Krista. Církev je proto institucí, která je tvořena lidskými pouty se všemi silnými a slabými stránkami, nicméně poslední garance nedává nikdo jiný než Kristus.

Slavnost svatých Petra a Pavla proto oslavuje Kristem založenou církev jako apoštolskou. S tímto kultem je spjatá zvláštní úcta k církvi a k živé víře. Otec vlasti Karel IV. chtěl na pražském Vyšehradě vybudovat místo zvláštní úcty ke sv. Petrovi, které by zvýraznilo živou víru v úzkém sepětí s celosvětovou církví. Do vyšehradského chrámu nechal v r. 1355 přenést část oltářní desky z chrámu S. Pietro a Gradu mare (poblíž italské Pisy), který je spojený s kultem sv. Petra. Za husitských dob se po drancování Vyšehradu tato relikvie ztratila. V roce 2010 při slavnosti sv. Petra a Pavla byl do oltářní mensy vyšehradské baziliky vrácena zpět část oltářní desky z pisánské baziliky, aby – jak si přál již Karel IV. – živá víra apoštolů v Praze a v naší zemi byla přítomná a rostla.

Petr a Pavel - dva sloupy církve - rybář a učenec - ukazují svou lásku ke Kristu svým životem. Pohled na sv. Petra a Pavla může dodat důvěry každému z nás. Ani jeden z nich nebyl bezchybný... Ale oba byli vybaveni silou k životu a poslání...

P. Prokop Brož

SVĚTEC MĚSÍCE

Svatý Vít, mučedník

Svatý Vít je díky chrámu na Hradčanech jedním z neznámějších světců v naší zemi, o kterém ale téměř nikdo nic neví. Kdo byl a jak se stalo, že je mu vedle sv. Václava a Vojtěcha byla zasvěcena pražská katedrála, místo korunovace i posledního odpočinku českých králů?

Podle legendy byl Vít synem bohatého pohanského Sicilana jménem Gelas, kterému se ale od jeho chůvě a vychovateli tajně dostalo křesťanské výchovy. Chlapci bylo asi dvanáct let, když se vše prozradilo. Odmítl se vzdát své víry a utekl ze Sicílie společně s vychovatelem a chůvou. Na útěku měl dojít až do Říma, kde zbavil syna císaře Diokleciána posedlosti nebo epilepsie, když mu na hlavu vložil své ruce. Panovník se však snažil odvděčit v prvé řadě tím, že mu chtěl vymluvit křesťanskou víru.

Když odmítl vzdát se své víry, byl prý na příkaz samotného císaře Diokleciána se svými vychovateli uvržen do kotle s vroucím olejem, smůlou a olovem, ale neublížilo jim to. Poté byl předhozen lvům, kteří ho nesežrali, ale na znamení pokory mu olizovali nohy. Když tří sicilští mučedníci útrapy přestáli, byli nakonec sťati.

Nejstarší literární svědectví o Vítovi a dalších sicilských mučednících obsahuje *Martyrologium Hieronymianum*. Kult sv. Víta se začal šířit po sepsání životopisné legendy kolem roku 600, kdy došlo k translaci jeho ostatků do Říma, kde byl zasvěcen první chrám San Vito e Modesto, do něhož putovali pro pomoc nemocní s epilepsií a nervovými

chorobami. Roku 756 byly jeho ostatky přeneseny také do baziliky Saint Denis u Paříže. Kult také šířili císaři Svaté říše římské. Třetím nejvýznamnějším centrem kultu se roku 929 stala a dodnes je Praha.

Podle legendy o sv. Václavu to byl právě kníže Václav, kdo na zasedání říšského sněmu obdržel od římského císaře Jindřicha I. Ptáčníka darem ramenní kost světce, kterou přivezl na Pražský hrad a na počest světců

dal před rokem 929 vystavět rotundu sv. Víta, později zasvěcenou svatým Vítu, Vojtěchu a Václavovi. Roku 1355 dal císař Karel IV. Vítovu hlavu a další ostatky převézt do Prahy, kde spočinuly ve stříbrné relikviářové bustě téhož světce ve Svatovítském chrámu, a ve stříbrném relikviáři tvaru paže. Tyto a další relikviáře byly roku 1420 odvezeny do úschovy na hrad Karlštejn, kde je dal císař Zikmund rozlámat na žold svým vojákům. Teprve v době jagellonské byly zhotoveny nové důstojné relikviáře, busta i paže dnes vystavené ve Svatovítském pokladu.

Bože, Ty's posiloval svatého mučedníka Víta, aby Ti zachoval svou věrnost a už v mladistvém věku dosáhl koruny vítězství; na jeho přimluvu dávej i v dnešní době mladým lidem odvahu a sílu, aby svým životem směřovali k Tobě. Skrze Tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s Tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. Amen

(závěrečná modlitba z breviáře)

Catholica.cz

Z LITURGICKÉHO KALENDÁŘE

1.6. (středa)	památka svatého Justina, mučedníka
2.6. (čtvrtek)	památka svatých Marcelina a Petra, mučedníků
5.6. (neděle)	slavnost Seslání Ducha svatého
9.6. (čtvrtek)	památka svatého Efréma Syrského, jáhna a učitele církve
11.6. (sobota)	památka svatého Barnabáše, apoštola
12.6. (neděle)	slavnost Nejsvětější Trojice
13.6. (pondělí)	památka svatého Antonína z Padovy, kněze a učitele církve
15.6. (středa)	památka svatého Víta, mučedníka
19.6. (čtvrtek)	slavnost Těla a Krve Páně
21.6. (úterý)	památka svatého Aloise Gonzagy, řeholníka
26.6. (neděle)	slavnost Nejsvětějšího srdce Ježíšova
27.6. (pondělí)	památka svatého Cyrila Alexandrijského, biskupa a učitele církve
28.6. (úterý)	památka svatého Ireneje, biskupa a mučedníka
29.6. (středa)	slavnost svatých Petra a Pavla, apoštolů

APOŠTOLÁT MODLITBY

ČERVEN 2022

celosvětová síť modlitby s papežem Františkem

Úmysl papeže: Za rodiny

Modleme se za křesťanské rodiny po celém světě, aby skrze konkrétní skutky prožívaly nezištnou lásku a posvěcovaly se v každodenním životě.

Národní úmysl: Za nově vysvěcené kněze

Modleme se za nově vysvěcené kněze, aby byli stateční a věrní a stále úježi se spojovali s Kristem Veleknězem.

POŘAD BOHOSLUŽEB

Den	Hodina	Místo
Pondělí	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Úterý	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Středa	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Čtvrtek		
Pátek	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav
Sobota	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
Neděle	9.00	bazilika Nanebevzetí Panny Marie - Stará Boleslav
	18.00	bazilika svatého Václava - Stará Boleslav

*Farní zpravodaj vydává Římskokatolická farnost Stará Boleslav,
Lázeňská 61, 250 01 Stará Boleslav; www.staraboleslav.com.*

Duchovní správce: J.M. Libor Bulín, mobil: 602 542 847; e-mail: liborbulin@seznam.cz

Příspěvky, připomínky zasílejte na adresu: v.simik@centrum.cz

Uzávěrka čísla je v úterý před poslední nedělí předcházejícího měsíce.